

tjen folket

oktober 1985

Leder:

VALGOPPSUMMERING

Fra SKAU

"MØKKAVALG" – HVA NÅ ?

Hvorfor gjorde RV et "møkkavalg"? Hovedårsaken ligger etter vårt syn utafor oss sjøl, i den taktiske og politiske situasjonen foran dette valget. Med en bedre valgkamp kunne vi forandra resultatet **noe**, men ikke svært mye.

Arbeidsfolk i Norge er **ikke** revolusjonære, de synes **ikke** at den norske kapitalismen er umulig å leve med, og de er **ikke** enige med oss i at $A=B$, sjøl om de av og til kan være oppgitt over hvor liten forskjellen er. Men når de blir bekymra over at velferdsstaten slår brister, da blir denne lille forskjellen viktig nok. Da stemmer de på dem de trur kan dytte litt kitt i bristene. Den kvantitative oversikten over hvor RV gikk mest tilbake og hvor vi klarte oss best som vi bringer et annet sted her i bladet, tyder på at vi har hatt størst trøbbel de plassene DNA eller SV har hatt sjanser til nye mandater. Dette ser ut til å være forholdtvis uavhengig av god/dårlig valgkamp fra vår side og godt/dårlig kommunestyre/fylkestingsarbeid.

Stemmemessig er vi tilbake på 1977-nivå. Dette skyldes nok langt på vei den taktiske skvisen, men vi kan heller ikke se bort fra at det kan være færre konsoliderte revolusjonære i Norge nå enn for endel år siden. Engels sier at valg er en gradmåler på arbeiderklassens bevissthet. For oss er nok stortingsvalg en bedre gradmåler

enn lokalvalg – hvor vi tjener endel ekstra. Valgresultatet gir grnn til å rette søkelyset mot det langsiktige, kvalitative massearbeidet vårt, som i dagens situasjon er den **eneste måten** å skape nye revolusjonære og kommunister på. Resultatene fra skolevalga, der vi også gikk tilbake, er dessuten et viktig varsko for ungdomsarbeidet vårt.

Betyr valgresultatet at partiets politiske innflytelse er svekka? Nei, ikke nødvendigvis. Det er fortsatt oss folk stoler på når de skal i kamp. Våre politiske standpunkter og analyser på en rekke delområder vinner oppslutning og påvirker opinionen. Men det å slutte opp om oss i kamp, og det å slutte opp om oss i valg er to forskjellige ting, som bl.a. kameratene i Odda og i Sør-Varanger har erfart.

At hovedgrunnen til det dårlige valgresultatet ligger utafor oss sjøl, betyr ikke at det er uten betydning å diskutere valgkampinnsatsen vår, både den politiske profilen og den organisatoriske sida. Valgkampen var ei stor politisk kampanje som partiet gjennomførte, da er det sjølsagt viktig å oppsummere om den politiske innrettinga var riktig eller **gærn**.

Vår påstand er at den politiske innrettinga i all hovedsak var riktig og bra. Vi skal kort kommentere noen av de innvendingene som er blitt reist.

– "For ensidig innretting på

kvinnekamp." Dette er kommentert i "Svar til RV-aktivist" annet sted i bladet. Vårt syn er at RV **ikke** førte en ensidig kvinnevalgkamp – en gjennomgang av det materiellet vi ga ut, de politiske utspillene vi hadde og hva vi ellers gjorde i valgkampen, viser det. Men det er riktig at vi slo igjennom med en klar kvinneprofil. Det ser vi på som ei sterk side.

- "For lite innretting på arbeidsplasser og faglig politikk". Her kan det ligge noe riktig, ihvertfall når det gjelder den sentrale valgkampen mot slutten (men det siste, og svært bra, utspillet vårt, dreide seg om børsen og spillet med arbeidsplassene som innsats). I den første fasen av valgkampen var dette spørsmålet mer framme (RV-landsmøtet med nedleggingstrua industristeder, Buvik-stafett på forsommeren). Lokalt ble også arbeidsplasser kjørt som hovedsak flere steder.

- "For mye "strakssaker" og reformkrav, for lite systemkritikk og sosialisme." Det at vi sa "Vi skal inn på tinget for å fremme de og de konkrete forslaga," var en bra videreutvikling av valgkampagitasjonen vår. Den bygger på erfaringene fra kommunestyre og fylkesting: Folk får tillit til oss fordi de ser at vi, som de eneste, faktisk **stiller** de forslaga som er i tråd med folks behov. Vi avslører DNA bedre ved å vise at de er mot et konkret forslag om 6-timersdagen enn ved å si 20 ganger at de er et kvinnefiendtlig parti. Altså uenig i at strakskrava var uttrykk for reformistisk utglidning.

Men det er riktig at vi fikk for lite klem på systemkritikken og sosialismen, trass i gode intensjoner og iherdige forberedelser (grundig innledning og diskusjon på sommerleir,

kronikkserie i Klassekampen i juli/august). Noe av grunnen til

Jeg stemte taktisk,
jeg asså..

problemene her ligger hos oss sjøl – vi er ikke flinke til å omsette sosialismesynet vårt til masseagitasjon. Men noe av grunnen ligger også i de **premissene** valgkampen blir ført på, og hva det er mulig å få gjennomslag for. Vi hadde et godt, systemkritisk utspill: 100-milliarder-utspillet. Der tok vi opp hvordan det imperialistiske verdenssystemet er en katastrofe for flertallet på jorda, og hvordan den norske herskerklassen aktivt støtter opp om denne katastrofen. Dette utspillet buklanda i media – det var fullstendig på sida av de

gjengse valgkamppremissene. Her ligger et særegent problem for oss. - "For lite ansvarlig og gjennomtenkt argumentasjon, for lettvent og demagogisk". Uenig. Vi hadde en ansvarlig og gjennomtenkt argumentasjon - på grunnlag av folks **behov**. Det er der vi må klore oss fast, og unngå å havne i ansvarlighet overfor budsjettene.

Når det gjelder den organisatoriske sida av valgkampen, kan det etter vårt syn pekes på flere svakheter enn i den politiske profilen. De første rapportene fra fylkene tyder på at det svært mange steder ble en løpeseddel- og stands-valgkamp, ikke en døraksjon- og personlig stemmevervings-valgkamp. Dette er en viktig svakhet, og peker igjen på det kvalitative massearbeidet vårt.

Mye tyder også på at vi i liten grad klarte å gjøre grunnorganisasjonene til ansvarlige, politiske sentra for valgkampen. De politiske forberedelsene til valgkampen skjedde i for liten grad i grunnorganisasjonene, og det er et åpent spørsmål hvor mange som ble aktivisert til aktiv innsats i valgkampen gjennom avdelinga si. Dette viser at vi i sentralen enda ikke har skikkelig grep om hvordan ei stor kampanje ledes **gjennom** grunnorganisasjonene.

Mange har blitt skuffa over valgresultatet, men få har mista motet. For klassekampen fortsetter, og partiet har nå en plan som er godt egna til å føre videre de sterke sidene ved den valgkampen vi har drevet, og korrigere feila og svakhetene. Ei hovedsak i den vedtatte fireårsplanen er nettopp

å rette inn partiet på langsiktig, kvalitativt massearbeid: Rekruttering og KK-verving. Videre skal vi også jobbe med organisering av kvinner i Kvinnefronten - noe som vil bli et viktig reservoar for den revolusjonære bevegelsen.

Kampen for 6-timersdagen vil fortsette som en hovedsak i tida framover. Det samme vil kampen for arbeidsplassene og mot nedbryting av folks levekår på en rekke områder.

I valgkampen tok vi opp den 3. verden, sult og gjeldskrise som et tema. Dette er det politiske hovedspørsmålet i verden i dag. I høst avholder partiet en stor, åpen konferanse i Oslo med en rekke prominente innledere, nettopp om dette temaet. Denne konferansen er ledd i en politisk kamp for å få den 3. verden plassert på dagsordenen i norsk politikk. Materialet fra denne konferansen vil bli nyttig stoff for grunnorganisasjonene - både for studier og diskusjoner og ekstern agitasjon og propaganda.

Et spørsmål vi må stille etter valgkampen er : Driver vi nok politisk arbeid **mellom** valg - kampene ? Følger vi med i hva partiene gjør på Stortinget, avslører vi dem straks når de bryter valgløfter og fatter reaksjonære vedtak ? Avslører vi borgerskapets politiske representanter for folk flest - sånn til daglig ? Nei, i alt for liten grad. Dette må rettes på. Politisk kamp er altfor viktig til at et revolusjonært parti kan nøye seg med å drive det et par måneder annenhvert år.

NOEN FAKTA OM VALGET

TALLENES TALE

Valget denne gang er det første vi stiller opp i med AP i opposisjon., og der SV i tillegg har kunnet dra full nytte av å være et sikkert støtteparti for Gro. Her er det mye pragmatisk velger-tankegang å lese ut av tabellene. La oss ta Nordland som eksempel. Der var SV på offensiven med sterk "Hannavind" i ryggen, og de ymta frampå om to mandater. Det blei AP som fikk det nye mandatet, med det rapporteres fra bla. Jernverket i Mo at det var en utbredt stemning hos arbeiderne om at "det er Willoch som må vekk", og at dermed en RV-stemma var "borkasta", "på feil side". I Alstadhaug kommune, hvor Sandessjøen ligger, sier tallene mye. Fra Stortingsvalget i 1981 til kommunevalget -83 gikk RV fram fra 60 til 156 stemmer, altså innpå 100 stemmer. SV gikk tilbake nesten 50 stemmer i samme periode, og vi må anta at disse utgjør en vesentlig del av halve RVs framgang. Fra 1983 og til valget nå har RV mista 101 stemmer, og SV går fram med 234, sånn at det er stor sannsynlighet for at tidligere RV-stemmer fyller opp fra en tredel til bortimot en halvpart. (Hvordan tidligere RV-stemmer fordeler seg på hhv. SV, AP eller rett og slett "latt være å stemme", har vi ikke presist materiale på, og det varierer sikkert fra sted til sted etter hvilken taktisk situasjon de respektive partiene har vært i.)

Noe som understreker denne "skvisen" er at SVs (litt mye opphåusa) framgang på 0.6% i all

hovedsak skriver seg fra nettopp de steder hvor de har hatt gode sjanser til mandat. En undersøkelse av meningsmålinger (Aft.posten fre.20.9) viser også at SV har mista stemmer til AP de siste 14 dagene før valget, altså et klart utslag av det vi kaller taktisk stemmegiving. Det er sikkert at vi også har blitt offer for dette i noen grad, dvs. at "sikre folk" som vi har snakka med om RV, siden har gått hen og forandra mening.

Tabellen som dere kan studere, viser på en slående måte hvordan RV i dette valget har vært "prisgitt" AP og SVs resultater. Våre sju dårligste fylker, med et stemmetap siden valget -81 på mellom en tredel og mer enn 40%, kan vise til en gjennomsnittsframgang som ligger godt over landet forøvrig både for AP og SV (hhv. 4.4 og 1.0% fram, mot 3.6 og 0.6 på landsbasis). Tar

? ÷ %
% 0.4 ?
+
% 0.2 %
??

vi med våre ti svakeste fylker, finner vi alle APs nyvunne mandater og alle SVs kampklassfylker her.

Nordland er et eksempel på et "turbulent" fylke hvor mandatsjansene til AP/SV forvirrer velgere som står oss nær f.eks. i kommunevalg. Motsatt er det med fylker som Sør-Trøndelag og Buskerud, og delvis Finnmark. Her har det vært en stabil mandatsituasjon hvor vi finner endel (bemerkelsesverdige?) RV-framganger. Finnmark er kjent via KK: Fram i Kautokeino, Karasjok, Vadsø, Porsanger, stand by for Alta, og et såpass bra resultat som 1.4% for Hammerfest, sjøl om det betyr tilbakegang på 0.3. Samepolitikken har vært lansert som forklaring, noe framganger i Nessby og Kvalsund kan bekrefte, sjøl om det dreier seg om svært små tall.

Kongsberg går fram fra 44 til 58 stemmer siden forrige stortingsvalg, og Nedre Eiker fra 32 til 47. Begge steder har det vært en ganske langvarig og brei aktivitet rundt RV. Nedre Eiker har hatt RV-gruppe siden de blei "tvunget" til å stille Bjartmar-liste i -83, og faktisk klarte å stille reell RV-liste. De har stått på stand (RV/KK) jevnt og trutt og bygd opp en gjeng på 20 aktivister rundt parti og RV. De har prioritert politiske diskusjoner etter standen på lørdag og har oppdaga folks lyst til å skolere seg og diskutere. På Kongsberg kom de seinere i gang med RV-gruppe, men har i lengre tid markert seg bra i lokalavisa (40-50 innlegg), har hatt skoleaksjon med utdeling av Rute-80 (blanda skolevalgresultat) og markert seg med jevn jobbing siden tidlig i sommer. Det er grunn til å tro at dette er hovedforklaringa på framgangen. I alle fall samsvarer innsatsen til partiet/RV i Drammen og Hønefoss med tilbakegangen. Ikke bare i valgkampen, men i lengre tid har aktiviteten vært nede her.

Et interessant tilfelle er Hitra. De har , muligens som eneste

kommune ved siden av de nevnte beste Finnmarkskommunene, holdt stillinga siden fylkestingvalget i -83 (NB!: Færre stemmer enn i kommunevalget). Hitra fikk 33 stemmer, 1.3% og fram 1%. Hvorfor?

1. Sør-Trøndelag er bedre enn landsgjennomsnittet med sine 0.8%. Alt er ved det gamle, sjøl om AP gjør det bedre enn på landsbasis og SV ligger likt (0.6 fram) Vi har altså ikke blitt nevneverdig "forstyrret" av de andre partiene.

2. Hitra er et typisk sted for AKP/RV-framgang siden det så smått starta opp på begynnelsen av 80-tallet. Særlig foran valget i -83 (Bjartmar-liste der også) har de markert seg utad med stødig, økende KK-salg (svær gruppe), Kvinnefrontgruppe og RV-arbeid, i og utafør kommunestyresalen.

Hitra er kanskje det beste eksempelet på at det er langvarig massearbeid som må til, og som i dette "møkkavalget" til og med gjør det ganske skarpt når betingelsene ellers ligger til rette (litt pusterom mellom møllesteinene). Det er viktig å "gå i seg sjøl" på dette punktet, se kritisk på hva slags arbeid partimedlemmer og andre progressive driver over tid. Sånn sett har valget vært en verdifull "gradmåler", ikke først og fremst på det revolusjonære bevissthetsnivået til arbeiderklassen, men på vårt eget aktivitetsnivå, og kvaliteten av massearbeidet.

Til slutt et par resultater som kanskje har blitt et tankekors for enn og annen lojal sliter, mn som jeg mener kan forklares ut fra det jeg her har lagt fram: Tilbakegangen for kameratene i Tysse-dal/Odda og Sør-Varanger. Skulle en ikke her i det minste vente at massene i noen grad "proteststemte" med oss etter harde kamper for å bevare lokalsamfunn? Se på Finnmark: AP har fått full uttel-

ling for det som Sigurd Al kalte "Utkant-Norges protestvalg" i KK. AP gikk fram over 10% i fylket, og i Sør-Varanger hele 12%! Så langt har aksjonen ved A/S Syd-Varanger blitt en bekreftelse på at høyrevil rasere ensidige industri-steder, mens AP har "kjempa vår sak". Dette er ikke fordi de progressive har gjort for dårlig arbeid, men fordi AP til nå har kunnet dekke seg bak sin opposisjonsstilling og slenge litt med

leppa om "Industriskandale" og den- slags retorikk. Men tro om ikke språkbruken kommer til å dempe seg noe i kommende sesjon?

Odda har lenge vært i tilbake- gang, helt siden knallvalget i -79. Nå er de nede på 1%, tilbake 1.2 siden -81. Her har AP tett opp til 10% framgang, og sjøl om SV står stille kaprer de likevel 11% av stemmene. Hordaland er et fylke der AP har gjort det svært bra og har fått et nytt mandat, altså maksimal

tabell

	Prosentvise endringer		AP	SV	SV- mand.	SV på kamp- plass	Nye AP- mand.
	81-85	77-85					
Oslo	- 0.9	+	+1.0	+0.3	SV		
Aust-Agder	- 7.9	+	+5.3	+0.2			
Finnmark	- 9.2	+	+10.1	+0.4			
Sør-Trøndelag	- 15.5	+	+4.4	+0.6	SV		
Telemark	- 20.8	SQuo	+4.7	+0.7			
Vestold	- 21.1	+	+1.5	+1.0			
Vest-Agder	- 22.3	SQuo	+4.3	+0.2			
Sogn & Fjord.	- 23.0	+	+6.0	+0.1			
Buskerud	- 23.1	SQuo	+0.6	+0.5			
Oppland	- 23.6	SQuo	+4.7	+0.4			AP
Østfold	- 24.7	+	+1.5	+0.2			
Akershus	- 25.1	- 13.4	+1.5	+0.2	SV	K	AP
Møre & Romsd.	- 34.5	- 25.4	+4.9	+0.5			AP
Troms	- 36.4	+	+4.0	+1.8		K	
Rogaland	- 38.5	- 20.3	+3.9	0.0			
Nordland	- 39.3	- 26.2	+5.0	+4.1	SV	K	AP
Hedmark	- 40.0	- 7.9	+2.6	+0.4	SV	K	
Hordaland	- 41.2	- 29.9	+5.8	+0.1	SV	K	AP
Nord-Trønd.	- 41.6	- 16.1	+4.4	+1.4			
SQuo = status quo			prosentvise!		Forsvar av		
+ = framganger			endr. for AP		utsatt mandat		
			og SV i		Nytt mandat		
			forh. til				
			1981. (Gj-				
			snitt for				
			hver gruppe!				
			i ring)				

"skvis" på oss. Men sjølsagt kan ikke dette forklare alt omkring det nokså spesielle stedet Odda. Hvorfor "glemmer" velgerne alle APs synder og tåketale omkring kampen om Tyssedal? Har Odda-kameratene noe å lære av Hitra tro? Jeg bare

spør, for jeg kjenner ikke godt nok til hva slags arbeid som har blitt drevet i og utafor kommunestyret innerst i Sørfjorden.

Henry M.L. Valen

HVORFOR TILBAKEGANG?

Fra RV-aktivist.

I Klassekampen 11.sept. 1985 hevder Jorunn Gi en, Kjersti Er og Arne L. n at hovedårsaken til RVs dårlige valg, var at dette var et regjeringsvalg. Dette mener jeg er grunnleggende feil, og hvis den forklaringen blir retningsgivende for taktikken for framtidige valg, vil det være å helle vann i de sprekkene RVs grunnfjell har fått. Det er som kjent kuldegrader i Norge.

Som aktivist i samtlige valg RV har deltatt i, med en temmelig vid kontaktflate både hva angår gamle, stabile RVer, første-gangsvelgere, tvilere, både kvinner og menn, har jeg meget sterk anti-pati mot følgende:

1. Fokuseringen på personen Jorunn Gi .
2. At kvinneproblematikken har nærmest vært monopolisert.
3. Mangelen på arbeidsplass- og fagforeningspolitikk, der en rekke dyktige RVer ikke har kommet med i valgkampen.

En rekke gamle RVer sviktet i årets valg. Mitt spørsmål har vært hvorfor. Og svarene har vært relativt entydige: Jorunns valgkamp har vært for banal. Hun er artig, fresk, men for lite seriøs. Hun har spilt klovnens, den dummes rolle. Det er politikk velgerne vil ha, ikke barnslige, naive eventyrfortellinger.

Nåvel. Dette er ikke primært et angrep på J.G., men snarere på at partiet har manglet såpass gras-rot-teft at de ikke har skjønt dette. Derfor også dette brevet stilet til AKP(m-l) sentralt.

Ved fylkestingvalget i 1983 fikk RV 18 stemmer i den lille Nord-Østerdalskommunen Tynset. Ved dette valget fikk RV 3 stemmer. Da dette er min gamle hjemkommune, kjenner jeg personlig 16 av de 18 som stemte RV i 1983. Jeg har tatt meg det bryderi å finne ut hva

Disse stemte i år:

3 stemte RV.

8 unnløst å stemme, med den begrunnelse at "RV er blitt et rent kvinne- og homseparti" (!!)

2 stykker sa klart at Jorunn G

ikke vekket tillit i sin framtrede i radio og TV.

3 stykker stemte SV fordi de mente SV hadde mandatsjanser i Hedmark.

Hvis dette eksempelet er representativt, viser det i hvert fall at det ikke har vært snakk om noe regjeringsvalg. Disse tallene stemmer også helt med de argumenter jeg

har møtt i valgkampen her i Oslo. Dessuten: Hvordan kan det forklares at SV gikk fram også i de fylker hvor de absolutt ikke hadde mandatsjanser? Regjeringsvalg?

Kjære kamerater! Vi skal ikke henge med hodet. Om to år skal vi ikke bare "reise kjerringa", men også reise de andre massene vi vet sokner til RV. Om to år bør målet være: Lister i minst 200 kommuner. Og her i Oslo skal vi ha fire som mål for bystyret.

Men da må vi vise den bredden vi vet RV har, favne politikken og ikke billig klovneri.

SVAR TIL "RV-AKTIVIST".

"RV-aktivist" mener at feil ved vår egen valgkamp er hovedårsaken til det dårlige valgresultatet. Jeg er helt uenig i det, og mener at han grovt overvurderer hva det hadde vært mulig å få til sånn som situasjonen var. Folks opplevelse av konkrete forverringer de siste åra, regjeringsvalg, parlamentariske illusjoner, tiltrua til at DNA tross alt ville være bedre enn Høyre (ei oppfatning som gikk langt inn i RV's nærmeste omland) er krefter som var langt sterkere enn RV's valgkampmaskineri. En langt bedre valgkamp enn den vi dreiv (som slett ikke var verst !) ville kanskje ført til **litt** bedre resultater, men ikke mye, det er nå mi tru.

Likevel er det all grunn til å oppsummere og diskutere den politiske profilen vår i valgkampen, slik "RV-aktivist" legger opp til. Derfor skal jeg kommentere de punktene han reiser:

Det første han tar opp, er personen Jorunn G som

frontfigur i valgkampen. Det er delte reaksjoner på Jorunn som politisk person. Hun vekker stor begeistring og entusiasme hos mange, mens andre absolutt ikke liker henne. I pressa har det "vulgære" språket hennes blitt forsøkt hengt ut (og varmt forsvart av målørsla !). Videre har det blitt innvendt, som "RV-aktivist" gjør, at hun er for "enkel, for banal".

Jeg er svært glad, og stolt, over at vi har kjørt fram en type som Jorunn som frontfigur i valgkampen. Hun snakker den dialekta som ennå ikke er anerkjent som "ordentlig" dialekt, bare simpelt gatespråk, nemlig Oslo østkant-språk. Den har hun brakt helt inn i den aller helligste partilederdebatte ! Jeg synes det er å slå et slag for arbeidsfolks verdighet, stolthet og kultur ! Språket deres er ikke et simpelt hverdagsspråk som en må legge av seg når høytidelige saker skal foregå. Gudskjelov at vi har en

politiker som snakker som Jorun, og ikke som Gro Harlem Brundtland ! Språket deres viser at det er klasseforskjell på dem !

Så til at hun er for banal, og kommer med "naive eventyrfortellinger". Joruns styrke er etter mitt syn at hun får fram at politikk dreier seg om mennesker, og hvordan de har det.

Når hun snakker, er det med folks (egne og andres) liv og erfaringer som klangbunn, ikke budsjettammer og vekstprognoser. Men hun setter disse erfaringene inn i en politisk sammenheng, hun avslører klassesamfunnet Norge. Snakker enkelt ? Ja, det er sant, og det er en styrke. Vi har nok av politikere som prater uforståelig. Men enkelt er ikke det samme som banalt, eller innholdsløst. Bjartmar Gjerde tok en sleip vri på NRKs boikottlinje overfor RV i Kringkastingshuset valgnatta: Han sa at RV fikk sagt

mer på de 6 minuttene Jorun fikk til rådighet enn det de andre fikk sagt på full tid. Der sa faktisk Gjerde et sant ord. Jorun snakker enkelt og innholdsrikt, andre politikere snakker komplisert og innholdsløst.

Når partiets intellektuelle, som Sigurd Alnø og undertegnede, har representert partiet i media, har vi mottatt en del kritikk for å være "for saklige og seriøse". Enkel og slagkraftig "arbeideragitasjon" har vært etterlyst. Jorun skulle vel tilfredsstille dette kravet. Hva er i veien ? At hun har for lite hår på brystet ?

Klart Jorun, som alle andre, har feil og kan bli bedre. Men når reaksjonene deler seg så skarpt som de gjør, så dreier det seg om mer enn det.

"RV-aktivists" neste ankepunkt er at kvinneproblematikken har dominert for mye i RVs valkamp, ja, nærmest vært enerådende. For det første mener jeg det var politisk riktig å satse på en klar kvinneprofil. Vi har ei strategisk analyse som viser kvinnes spesielle betydning i kampen for revolusjon, sosialisme og kommunisme, skulle vi ikke ta konsekvensen av det allerede i dag ? Vi har ei klasseanalyse som viser at kvinnene utgjør halvparten av den yrkesaktive arbeiderklassen, den mest undertrykte og underbetalte. Det er faktisk ikke sånn at kvinnepolitikk ikke er arbeiderpolitikk, snarere tvert imot ! Og det særlig når 6-timersdagen har vært kjørt som hovedsak. Valgforskning viser dessuten at det er kvinnene som radikaliseres mest her i landet. I tillegg til de strategiske argumentene er det et godt taktisk argument for å kjøre kvinneprofil.

Men det hadde sjølsagt vært

gjærnt om RV **bare** hadde gjort på kvinnekamp. Har vi det ? Se på materialet vi laga: Handler manifestet og valgavisa bare om kvinnespørsmål ? Vi ga ut flere "spesialflak" i løpet av valgkampen: Landbruksflak, forsvarsflak, flak om 3.verden, gjeldskrisa og valutaeservene, ungdomsflak (men ikke noe spesialflak om kvinner !). En gjennomgang av det lokale RV-materialet for Oslo gir også darlig dekning for "bare kvinnekamp". Hva gjorde Jorun i partilederdebatte: 6-timersdag med kvinneperspektiv, sjukehjemsko/sosialpolitikk, børs og rasering av arbeidsplasser, boikott av Sør-Afrika, homsesak, samenes rettigheter. At kvinneprofilen skal ha ødelagt valgkampen er vanskelig å forstå. Det var i Oslo, der "Jenter for Jorun" var i aktivitet, vi gjorde det best !

Neste punkt "RV-aktivist" tar opp er "mangelen på arbeidsplass- og fagforeningspolitikk". Jeg mener at kampen for arbeidsplassene forsvant litt i den sentrale valgkampen på slutten (og kanskje i Oslo), og at det var en feil. Men det må ikke glemmes at RV siste uka for valget hadde et bra utspill om børsen, der lokale tillitsmenn fra nedleggingstrua bedrifter la fram hvordan arbeidsfolk måtte betale for spillet på børsen i form av arbeidsløshet. Det kom også et innslag fra denne pressekonferansen på TV. På RVs landsmøte sto kampen for arbeidsplassene sentralt (4 tillitsvalgte fra trua industristeder holdt appell), og på forsommeren hadde vi "Buvikstafett" fra Kirkenes til Oslo for å markere at folk måtte slåss sjøl for arbeidsplassene sine og vise solidaritet med hverandre. I mange tykker er dessuten arbeidsplassene gjort som en svært sentral sak.

"RV-aktivist" gjengir en liten gallup fra navarende og tidligere RV-velgere i Tynset. Det er jo interessant hvis det er sann som han sier - i Tynset, "RV er blitt rt rent kvinne- og homseparti". Det har ikke statt spesielt mye om homser i RVs sentrale valgmateriell (i den grad det har blitt spredd i Tynset)- kanskje for lite ? Jorun hadde et godt og kontant innlegg i partilederdebatte om at homser var folk på like linje med alle andre og hadde krav på å bli behandla som det. Er det dette som er blitt for sterkt for tidligere RV-velgere i Tynset ? I så fall er det grunn til å ta det alvorlig, men neppe på den måten at en holder kjeft om homsesak på TV neste gang. Men det viser kanskje at fordommer er vanskelige å utrydde, også blant progressive ? Noe av det samme med "kvinneparti". Hvorfor er det nedsettende og en grunn til **ikke** å stemme RV ? RV har ikke profilert seg med "bare kvinnesaker", det har jeg påvist ovenfor. En slik profil ville vært sekterisk og feil. Men det **er** en seig, ideologisk kamp å få folk til å godta at kvinner er viktige, og den kampen får vi bare ta. Det er også tankevekkende at i 1983 hadde Oslo en framgang på 43 % i valgkampen. Da sto ei stolt, lesbisk jente, Liv F. id, på førsteplass, og hun la ikke skjul på hva hun mente, verken om kvinne- eller homsesak. Kanskje var det flere grunner til at vennene dine i Tynset ikke stemte RV enn det de sa til deg, RV-aktivist ?

Vi skal ikke henge med hodet, det er jeg enig med "RV-aktivist" i. Og vi skal reise både kjerringer og mannfolk. Men la oss ikke innbille oss at vi kan løfte oss sjøl etter haret, og la oss ikke piske oss sjøl nar det viser seg at det ikke går. Det er fint at vi far en diskusjon om RVs politiske

profil nå, så er vi kanskje mer enige neste gang vi skal stille til

valg. Herved er flere invitert til å delta !

Kjersti Er

MATERIALE TIL KVINNEDISKUSJON

FORHOLDET AKP – KF

I juninemmeret av TF sto forberedelsesmateriale til møtet om kvinnespørsmålets strategiske betydning. Innlegget om kvinneorganisering inneholder flere standpunkt som vi vet det er uenighet om og usikkerhet rundt.

Det står bl.a. at kampen for kvinnefrigjøring krever en sjølstendig kvinneorganisasjon, og at dette er avgjørende for kampen under kapitalismen og også under sosialismen!

HVORFOR ER SJØLSTENDIGHET SÅ VIKTIG?

Hvorfor er det nødvendig med en sjølstendig kvinneorganisasjon – en fri og uavhengig organisasjon?

Først og fremst fordi en levende organisasjon må ha egen politikk, vinne egne erfaringer for å utvikle seg, og for å stå i spissen for kvinnekampen.

En politikk kan ikke plantes "utafra" og påtvinges en organisasjon. Over tid vil det være dømt til å mislykkes, og skaper i tilfelle passive, usjølstendige medlemmer. En slik organisasjon vil aldri kunne bli noen kamporganisasjon! Se bare på LO og LOs underdannede forhold til DNA.

Betydninga av ikke å få politikken diktert er desto viktigere i en kvinneorganisasjon. I de fleste andre organisasjoner i dag blir kvinner undertrykt, kvinners sjølstendighet og initiativ blir ikke fremmet.

AKP-medlemmer i KF og AKP som parti må derfor jobbe for en fri og uavhengig kvinnebevegelse og for Kvinnefrontens sjølstendighet i forhold til partier og andre organisasjoner – vårt eget parti inkludert!

Skal vi da ikke jobbe for "vår" politikk i KF? Jo det kan vi, og det skal vi – i KF. Men det betyr ikke å jobbe for at KFs syn blir det samme som AKPs syn i alle spørsmål. Av og til kan det t.o.m. bety å slåss mot at KF tar et standpunkt som AKP har tatt, f.eks. standpunkt til revolusjon i Norge, til sosialismen i Norge, osv. Som AKPere i fronten, må vi jobbe for den linja, den frontpolitikk som vi mener er rett for KF. Dette gjør vi åpent og rakt fram. Og partiet AKP kan sjølsagt godt mene noe om hva KF bør mene/gjøre – slik som AKP kan mene noe om hva f.eks. Nei til atomvåpen eller Unge Venstre mener og gjør.

Det er en styrke for KF at mange ulike slags kvinner er med. Og det har vært og er en meget stor styrke for KF at AKP-medlemmer er med i KF. AKP(m-l)s politikk om masselinja og vårt materialistiske syn har hatt stor betydning i Kvinnefronten. Jeg vil påstå det har hatt avgjørende betydning for KF og KFs styrke idag, f.eks. sammenliknet med andre kvinneorganisasjoner som finnes.

Det er denne styrken - utvikla i KF - som har gjort KF i stand til å analysere kvinnes situasjon, utvikle allianser, være en organisasjon for kvinnekampen, ikke bare for dem som er medlemmer av KF.

KF trenger AKP og at AKP-jenter i fronten er aktivt med å utvikle og sette ut i livet politikk og handlingsplan, og tar ledende oppgaver i fronten.

Men AKP trenger KF i like stor grad! En sjølstendig KF. En front hvor AKP-medlemmer kan være med å lære, vinne erfaringer, diskutere og utvikle politikk for kvinnekamp. Dette gir oss erfaringer og lærdommer som vi trenger i partiet, for kvinnekampen i partiet, og for å utvikle en revolusjonær kvinnepolitikk. Dette er det ikke mulig å oppnå uten egen erfaring fra kvinnekamp, sammen med andre kvinner.

KF MÅ HA EGNE LEDERE

Det betyr ikke at dette alltid er problemfritt.

Det betyr f.eks. noe for folks oppfatning av KF som sjølstendig organisasjon at KF har egne ledere som ikke samtidig er talskvinner for mange andre saker eller for AKP f.eks. Om folk oppdager at det er den (de) samme person(er) og bare

disse som "går igjen" for å være en som medlem i KF, abonnent på KK og med i AKPs studiesirkel, så kan det være vanskelig for folk å skille. Ikke fordi man som leder av KF-gruppa bør holde det skjult om man er AKPer - slett ikke, jmf. for-
kvinna i KF, Unni F. Men det er viktig hva man blir oppfattet som. Ingen kan trekke i tvil Unni R. s identitet som Kvinnefronter, selv om hun står fram som AKPer også. Åpent.

Men om innbyggerne et sted ikke ser noen andre enn en AKPer-/flere AKPer som også er KF på stedet, så blir det vanskelig å skille. Derfor er det viktig at også de andre i KF-gruppa er med å markere KF utad, og at vi jobber for at de tør og vil det.

Når det gjelder talskvinner er det viktig at det ikke er den samme person som må svare både for AKP på stedet og KF på stedet, hvis lokalavisa ber om kommentarer til f.eks. familiemeldinga, et 8.mars-initiativ, den nyepornolova e.l.

Mitt syn er at så mange AKP-jenter som mulig bør bli medlem i KF, om ikke annet så for å støtte fronten økonomisk! Alle medlemmer i KF må slett ikke være aktive, passive medlemmer er også en støtte - og dette gjelder også for AKP-jenter.

Men det trengs også AKPer i KF som kan og vil jobbe i fronten over lang tid. Ikke nødvendigvis som aktivister hele tiden, og ikke nødvendigvis med verv - men lang-siktig. Det er viktig for erfaring, lærdommer og for tilliten i fronten, bl.a.

KF har startet en kampanje for å bygge KF, og har som mål å fordoble medlemstallet i KFs

landsmøteperiode, dvs. fra 1000 for et år siden til 2000 til neste år (landsmøteperioden er på to år). Dette er KFs egen målsetting. Partiet må støtte denne kampanja og bruke krefter til å være med å bygge ut KF! Det er nødvendig for kvinnekampen.

Skal det bli noe av, må det settes av folk i partiet som kan jobbe med dette. Ellers blir støtten bare ord.

Målet er på ingen måte at AKPere skal lede alle KF-grupper rundt om. Det vil være en viktig oppgave for initiativtakere til nye grupper å drive fram en stabil ledelse for gruppa.

Det vil variere en del fra sted til sted hva dette vil kreve av innsats, men det er viktig at ikke AKPere som tar slike initiativ trekker seg helt når andre tar over ledelsen.

KF sentralt jobber med tilbud til nye og gamle grupper, med ideer og forslag, og KFs organisasjonsutvalg kan til en viss grad komme ut

til nystartede grupper, om det er ønskelig.

La oss være med å bygge Kvinnefronten!

VENT IKKE - SETT I GANG NÅ!

Framfor å vente i "det uendelige" for å få samlet "tidligere" KF-medlemmer/sympatisører eller andre politisk aktive man mener burde kunne være med i en KF-gruppe, så sett heller igang med de som faktisk er til stede! Erfaringen er at det ikke fungerer med møte etter møte hvor man diskuterer om man skal starte KF. Dersom man tar initiativet, så slå fast at vi begynner nå, vi venter ikke til de 8 andre også kommer med. Aktivitet er også metoden for å få med både de "åtte andre", men kanskje særlig helt andre, som er interessert og som vil gjøre noe, men som vi ikke har tenkt på/visste om.

Solveig

TA 6-TIMERSDAGEN 8.MARS -86!

Kampen for 6 timersdagen må trappes opp. Nå trengs aksjoner både fra kvinnebevegelsens side og i fagbevegelsen; grunnplansaksjoner som gjør vedtaka til mer enn papir.

Faglig utvalg går derfor inn for å prioritere arbeidet med en "Ta 6 timersdagen aksjon" i forbindelse med 8.mars neste år. Det vil

si 7.mars, fordi 8.mars er en lørdag.

I 3 år har det vært Ta 6 timersdagen-demonstrasjon i Oslo 8.mars. Dette har vært et fint initiativ, men det har stort sett vært enkeltpersoner som har deltatt. Bl.a. fordi arbeidet ikke har vært prioritert fra partiet.

Vi tenker oss dette som politiske aksjoner der hele arbeidsplasser eller evt. deler av dem, går samla fra jobb etter 6 timer. Inspirert av hvordan mange arbeidsplasser tok 8 timersdagen før den ble innført i 1919, bl.a. ved direkte aksjon på oppfordring fra arbeiderrådene 2.mai 1917.

Målet må være å få ut så mange arbeidsplasser at det blir en aksjon som setter igang bevegelse. Som en del av aksjonen må flest mulig som deltar samles til en eller annen form for møte når de går fra jobben, for å feire aksjonen og sin egen styrke.

Skal dette være mulig må vi begynne nå.. Diskuter i partiet hva som er mulig med grundig arbeid - ikke bare hva som ikke går. NNN har mest positivt landsmøtevedtak - hva kan gjøres der? NTL, Kommuneforbundet, NOSO - dette er like aktuelt i stat og kommune. Mange klubber og foreninger har vedtatt krav om 6 timersdagen, bl.a. sendt det til LO-kongressen. Fins det noe kraft bak kravet?

Vi har mye erfaringer vi kan dra nytte av fra aksjoner som Ja til arbeid. Og denne typen aksjon setter massearbeidet på spissen; det går ikke uten omfattende diskusjoner med folk.

Tidspunktet markerer klart fellesinteressene med kvinnebevegelsen, i breieste forstand. Enkelte steder kan det kanskje gjøre det vanskeligere - en uvant allianse. Flere steder tror jeg det heller gir taktiske fordeler. 8.mars er en bred politisk bevegelse der f.eks. SV og til dels også aktive DNA-damer deltar lokalt mange steder. Flere steder får togene støtte fra ulike fagforeninger, og oppslutninga i faglige miljøer ser ut til å øke. Dette kan gjøre det vanskeligere for endel AP- og SV-tiltitsfolk å gå imot en slik

aksjon.(Og i forhold til krav om 8.mars som fridag på linje med 1.mai, er det moderat å gå to timer før).

Aksjonens krav må sjølsagt være 6 timers normalarbeidsdag med full lønnskompensasjon. Den må være uavhengig av de ulike 8.mars-arrangementene på de enkelte steder.

Kvinneperspektivet må nødvendigvis komme fram i argumentasjonen for tidspunktet. Utover dette er det både mulig og kanskje lurt med lokale variasjoner. F.eks.:

- På NNN-landsmøtet ble det i tillegg lagt stor vekt på helse: 6 timersdagen nødvendig for å få glede av pensjonsalderen.

- Det er viktig å slåss sammen med skiftarbeiderne og stille krav, slik RV har gjort det i lovforslaget: 6 timersdag, 28 1/2 timers uke for 2 skift, 27 timers uke for 3 skift.

- Ulik vekt på stillingskompensasjon og betydningen av 6 timersdagen for nye arbeidsplasser.

- I H & K kanskje knytta an til åpningstidsspørsmål og den omfattende deltida. Osv.osv.

Diskusjonen om en slik aksjon må reises mange flere steder enn der vi tror det blir vedtatt i denne omgang.

På en god del arbeidsplasser slutter folk tidligere på fredager. Her er det sjølsagt mulig å vedta støtte til aksjonen og mobilisere til et evt. felles arrangement.

FU/Kvineutvalget vil gjerne ha reaksjoner og synspunkter. Særlig vil vi ha kontakt med steder som mener det er mulig å få til aksjon.

Siri

PROBLEMENE I PARTIET: 8 TESER

Diskusjonene om problemene i partiet har etter min oppfatning vært konsentrert for mye om problemene i grunnorganisasjonene. Etter min oppfatning er partiet inne i ei alvorlig bakevje, som gir seg uttrykk både i praksis, organisasjon, programmer og ideologi. Jeg har prøvd å koke dette ned til 8 punkter i teseform:

1. MASSELINJA.

"Det er massene som er de virkelige heltene. Sjøl er vi ofte barnslige og uvitende". Beretninga til landsmøtet pekte på hvordan bånd mellom laga og massekampen mange steder nesten er vekk. Massearbeid og massemobilisering er i ferd med å bli erstatta av utspill, topp-plansforhandlinger og propaganda. Jeg synes imidlertid ikke at ledelsens prioritering og praksis etter landsmøtet står i noe rimelig forhold til beretningas oppsummering av dette alvorlige avviket.

2. ARBEIDERKLASSEN.

Arbeiderklassen er den eneste konsekvent revolusjonære klassen. På grunn av dens rolle i produksjonen utvikler den i større grad enn andre klasser egenskaper som disiplin, utholdenhet, stødighet, kollektivistisk innstilling og klasse-solidaritet. samtidig står den i direkte konfrontasjon med borgerskapet, og er den største, mest konsentrerte og best organiserte klassen.

Dette er grunnen til at arbeiderklassen må organiseres som den herskende klassen under sosialismen, og at den må utgjøre tyngde-

punktet i partiets ledelse og medlemsstokk. Arbeidet i arbeiderklassen må være partiets viktigste arbeidsfelt.

I den siste tida har dette arbeidet fått lov til å degenerere. Klassesammensetninga forskyves i retning av perifer arbeiderklasse og småborgerskap, uten at det blir tatt alvorlige organisatoriske tiltak mot denne utglidninga.

3. DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN.

Partiet må organiseres etter den demokratiske sentralismen og være gjennomsyra av proletarisk disiplin. Alle medlemmer må på lik linje underkastes krav om å delta i grunnorganisasjonens arbeid. Linja om "parti for vanlige folk" favoriserer småborgerlige individualister som foretrekker makt og innflytelse, men som fraber seg felles krav til arbeidsinnsats.

Samtidig må grunnorganisasjonene spille den avgjørende rolla i å bestemme partiets politiske linjer. RV-landsmøtets vedtak om bein-penger og Nord-Norgebanen er eksempler på linjer som bestemmes av et fåtall, mens medlemmene i grunnorganisasjonene er henvist til å sette disse linjene ut i livet.

Det må også avgrenses mot ultrademokrati, der alle offentlig kan mene hva de vil. Uavklarte motsigelser på viktige spørsmål må føres innad i partiet etter en plan, og oppsummeres.

4. KRIGEN.

Landsmøtet slo fast at krigsfaren er større idag enn i 1979, og at arbeidet med dette

feltet må oppprioriteres. Men oppfølginga av denne erkjennelsen i praksis er under enhver kritikk. I mitt distrikt har jeg opplevd stadig hyppigere brudd på sikkerhets- og klassifiseringsinstruksene. Og beredskapsarbeidet har ennå ikke kommet så langt at vi har definert oppgavene til det enkelte medlemmet ved et eventuelt krigsutbrudd/okkupasjon.

Denne praksisen har etter min mening en teoretisk parallell. Snakket om at denne krigen kan avverges "dersom de kreftene som kjemper mot verdensreaksjonen er sterke nok", tilslører krigsfaren og de virkelige mekanismene som fører til krig. I samme retning trekker også påstanden om at vi i Norge er i en periode "der vi forbereder den sosialistiske revolusjonen".

5. REVOLUSJONEN.

Revolusjonen er en politisk, organisatorisk og militær offensiv fra de undertrykte klassene, der de med våpenmakt fratvinger den tidligere herskerklassen den politiske og militære makta. Framstillinga av den revolusjonære volden som en defensiv forsvarshandling tilslører dette forholdet, og kan i verste fall føre til at arbeiderklassens forsøk på å vinne statsmakta blir druknet i blod.

Mange handlinger fra revolusjonene opp gjennom historia kan fortone seg ekle og rå fra en lun sofakrok. Men det er ingen grunn til å beskrive slike handlinger som "terror", slik noen har begynt med i tilfellet Demokratisk Kampuchea.

6. ARBEIDERSTATEN.

I lang tid etter revolusjonen vil hovedmotsigelsen gå mellom proletariatet og borgerskapet. borgerskapet forsvinner ikke som klasse fordi eiendommene deres fra før

revolusjonen blir ekspropriert. Den tidligere herskerklassen og nye borgerlige elementer, frambragt av småproduksjonen, arbeidsdelingene, den borgerlige retten og de som tar den kapitalistiske vegen i stat og partiapparat, må undertrykkes.

Småprodusentene må skritt for skritt omdannes til proletarer i kollektive og seinere statlige foretak. Arbeidsdelingene må brytes ned, ved at åndelig og manuelt arbeid blir stadig mer integrert. Politiske ledere, funksjonærer og åndsarbeidere må ta del i det manuelt produktive arbeidet. Hus- og omsorgsarbeid må bli samfunnets oppgave, mens den private delen, som stadig innskrenkes, må deles likt mellom menn og kvinner.

Sosialismens økonomiske målsetning er å bryte ned klasseskillene. Skal dette lykkes, må statsmakta være i hendene på arbeiderklassen. Teorien om å dele statsmakta mellom flere revolusjonære klasser, slik den kommer til uttrykk i det nye prinsippprogrammet, står etter min mening i motstrid til dette.

7. KONTRAREVOLUSJONEN.

"Revisjonismen ved makta er borgerskapet ved makta".

Revisjonismens viktigste sosiale grunnlag har vært byråkratene i stats- og partiledelse. Mao oppsummerte erfaringene fra kontrarevolusjonen i Sovjet og tok initiativet til kulturrevolusjonen. Dette er det viktigste forsøket hittil på å bekjempe det sosiale grunnlaget for kontrarevolusjon. Seinere arbeid med å bekjempe byråkrati og revisjonisme under sosialismen, må derfor bygge på erfaringene fra kulturrevolusjonen.

Den manglende oppsummeringa av kulturrevolusjonen og det manglende oppgjøret med Kina av idag gjør oss ute av stand til å trekke et klart

skille mellom kapitalisme og sosialisme.

8. DEN DIALEKTISKE MATERIALISMEN.

Årsakene til en tings utvikling ligger i kampen mellom sidene i denne tingen. Årsakene til historisk utvikling ligger f.eks. i den grunnleggende motsigelsen mellom produktivkrefter og produksjonsforhold, en motsigelse som kommer til uttrykk på "overflata" som klassekamp. Klassekampen er altså drivkrafta til historisk utvikling.

I motsetning til dette synet har den mekaniske materialismen og teorien om produktivkreftene blitt hevdet med en viss kraft de siste åra: Ideer om at datamaskinene vil sprengje rammene for kapitalismen og slå beina under lønsslaveriet, ideen om produktivkreftene som historias motor og mulighetene for å produsere seg inn i kommunismen o.l.

BEKJEMP REVISJONISMEN!

"Revisjonisme i ledelsen er det farligste av alt".

Flere ledere har vært ledende i å fremme revisjonistiske standpunkt i partiet: Sjan har fremmet den mekaniske materialismen, avvist kulturrevolusjonens teoretiske grunnlag og omtalt Kina anno 1984 som "sosialistisk". Ør på sin side har spredd illusjoner om fredsbevegelsens rolle mht. krigen, revolusjonen som forsvarshandling og sosialismen som en mellomting byråkratisk diktatur og klasjeløst "demokrati" uten sentralisme.

Disse herrenes fortjenesteful-

le innsats mht. å bygge det kommunistiske partiet i Norge må ikke stå i veien for en kritikk av de feilaktige standpunktene som de forfekter idag.

Etter min oppfatning er det flere årsaker til revisjonismens vekst i partiet de siste åra. Kontrarevolusjonen i Kina, krigsfaren og den norske imperialismens bevisste oppkjøp er ytre faktorer som virker inn.

Partiet mottar idag store mengder statsmidler gjennom KK, RV og studieforbundet Ny Verden. Samtidig tilbyr staten mange av de intellektuelle partimedlemmene godt betalte stillinger. mange andre medlemmer er arbeideraristokrater eller tilknyttta partibedriftene, som drives etter reine kapitalistiske metoder. Sammen med den forverra klassesammensetninga, mangelfullt studiearbeid og den kraftige byråkratiseringa av partilivet, utgjør dette de indre årsakene til revisjonismens vekst de siste åra.

Kampen mellom revisjonismen og maoismen er en kamp som gjelder liv eller død for et kommunistisk parti. Analysa av den revisjonistiske praksisen og ideologien, røttene til dette innafor partiet og kritikken av og kampen mot revisjonismen er etter min oppfatning den viktigste oppgava vi står overfor idag.

Partiets stolte historie og de mange flotte medlemmene med en uoppslitelig praksis er positive faktorer for det oppgjøret som etter min mening er nødvendig.

Kang.

LANDSKONFERANSE PÅ KINA!

Spørsmålet om Kina har stor betydning for forståelsen av verdenssituasjonen av idag, og også stor betydning for vår forståelse av sosialismen og teorien om kontrarevolusjonen.

Likevel blei den store Kina-diskusjonen i partiet, som blei lansert i 1982, avblåst uten å ha kommet skikkelig igang. Flere tillyste Kina-seminarer blei avblåst, med de forskjelligste begrunnelser.

Foran landsmøtet reiste vår avdeling et forslag om å avholde en landsomfattende partidiskusjon på Kina-spørsmålet, som kunne munne ut i en landskonferanse på forsommeren 1986. Altså omtrent samme behan-

dling som vi ga Sovjet i 1974, og seinere militærprogrammet og arbeidsprogrammet.

Til denne dag har vi ikke fått beskjed om hvilken skjebne dette forslaget fikk. Vi leser i TF/jan. at "det ble vedtatt en uttalelse om hvordan den videre diskusjonen omkring den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie skal føres i partiet", ("2 prosent mot.) Denne vil bli referert ved neste høve." Se s.19)

Men heller ikke denne uttalelsen er blitt referert. Vi har for-gjeves spurt etter den gjennom "apparatet".

Kanskje vi kan få svar i TF?

Kang.

SVAR TIL KANG:

Som det framgår av den vedtatte partiplanen, som ble presentert som bilag i forrige TF, er det ikke lagt opp til noen landskonferanse om Kina i landsmøteperioden.

Det er heller ikke lagt opp til noen samla partidiskusjon om Kina i perioden, med felles diskusjonsopplegg for alle partiavdelinger. (Det var heller ikke noe utbredt krav i planhøringa. Bare 2 partiavdelinger fremma det som forslag.)

Dermed er det ikke sagt at det ikke skal føres debatt og studier om utviklinga i Kina i perioden. I partidiskusjonen om den internasjonale utviklinga, neste år, er det anledning til å komme inn på Kinas rolle. Det samme gjelder i tilknytning til neste landsmøtes behandling av kap.1 og 3 i prinsippprogrammet.

SK vil videre ta initiativ til å føre videre diskusjonen om den økonomiske utviklinga i Kina, knytta til studiene og diskusjonene om økonomien under sosialismen. Mest trolig vil dette skje gjennom Røde Fane.

Det er heller ingen stengsler mot å bruke erfaringer fra Kina i andre sammenhenger, enten det skulle dreie seg om klasseanalysediskusjonen eller partimodellspørsmål! men, partiplanen legger altså ikke opp til noen "helhetlig" vurdering av Kinas historie og nåværende status, som en sak i seg sjøl.

Dette er fullt i samsvar med de anvisningene som uttalelsen fra landsmøtet ga om behandlinga av disse spørsmåla.

(Beklageligvis ble ikke denne uttalelsen gjengitt i TF før i august).

SKAU

KLART VI LESER TF!

INNHold:

s. 2.....	Leder: Valgkampoppsummering
s. 5.....	"Noen fakta om valget".
s. 8.....	"Hvorfor tilbakegang?"
s. 9.....	K.Er [redacted]: Svar til RV-aktivist
s.12.....	Materiale til kvinnediskusjon: "Forholdet AKP-KF"
s.14.....	"Ta 6-timersdagen 8.mars 1986!"
s.16.....	Kang: Problemene i partiet: 8 teser
s.19.....	Kang: "Landskonferanse på Kina!"
s.19.....	Svar til Kang